

MULJEID ESJETENDUSELT

Möödunud pühapäeval jõudis RAT «Estonias» publiku ette D. Kabalevski ooper «Colas Breugnon». Teine esietendus Kuna lavastuse eestikeelses variantis on üsna mitu igati õnnestunud osatäitmist (mitte tõe kaalises kui mängulises mõttes), siis ei saaks seilest veakides mööda minna. Koos gumulje etendusest jäi esialgu küll pisut jääk — mitte ühtki sõlist ei olnud veel päriselt vaba enda täielikuks loominguks maksmapanemiseks. Eks põhjusi selleks olnud mitu: loomulik esietenduse ärevus, nõudliku autori kohalviibimine, suhteliselt väheproove vahetult enne publiku ette tulekut j. m. Ent lavastuse kontseptsioon toodi ilusasti välja, karakterid olid peaaegu kõik selgepiriitised ja reljeefsed, muusikaliselt kõlas ooper kindlalt, ilma häirivate ebatäpsusteta. Eriti heas hoos tundus olevat koor, kellel antud teoses on täita väga oluline osa.

Rööm on märkida ka sedat, et mitmed episoodilised meeldeajavad. V. Gurjen esitab hertsogi rolli targalt ja ratsionaalselt — sammult sammult näitab ta, kuidas selle väliselt «rahva heatahtlikku isana» esineva vaegoistlik ja jõhker kiskjainatur. Suure tõusuga lavalab ta oma keskse stseeni ooperi 7. pildis, mis kujun-

neb hävitustöö metsikuks orgiaiks.

Toredasti sekundeerib Colas'le tema truu õpilane Robinet (E. Esmaa). Nooruslik on ta nii oma näitus tulipäisuses kui ka erksas reageerimises kõigele toimuvale. Teravate karakteriserete joonte ja intonatsioonidega kehastab E. Kärbet Giffardi lakeilikku, ku ja alatu loomust. Paromaks T. Jaaksoo Jacquettine, kellest ei kujunenud usutavat tülhargist maist Colas' kõrvale. Päris korras ei olnud kuulnud etendusel ka lauulja puhtvoakalne külg.

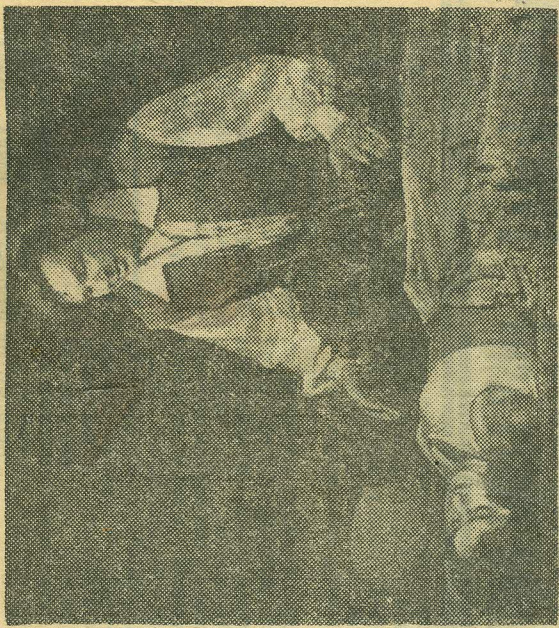
Võluva kuju Nirgikesena

sest küljest rahva ammen-

ise, kelle rollis G. Ots on loonud ühe oma järjekordsetest lavalistest meistriteostest. Tõst küll — on üks probleem, mis selles osakäsitluses vajaks ehk veel järelemõtlemist ja täpsustamist. Kas Colas pole I vaatuses mänguliselt liiga tasakaalukas ja rahulik? Muusika iseloomustab paiguti lausa keevalisena. Teiste sõnadega — kas ei maksaks tugevamini rõhutada kontrasti noore ja vana Colas vahel? See teeks kuju veelgi mitmekahvalisemaks ja värvilikmaks.

Muidu on aga G. Otsa Colas igapidi tore töömees ja kunstnik — ühest küljest kehastab ta rahvalikkust elutervet huumorit, teiselt poolt loomistarmet ja armastust elu vastu. Tema Colas' on terane taip ja kunstniku läbinägelikkus, mis aitavad tal mõista ja hinnata elu ja inimesi, burgundilase lopsakas naljasoon, erakordne aktiivsus, millele tal veel palju muudki erakordse natuuri iseloomulikke jooni kuulub ja näeb publik G. Otsa esituses.

Eriti tuleks esile tõsta mõneseid selle osa kulminatsioonimomente, mis kauaks meelde sõõbivad. Üks neist on sügavalt mõtlik ja hingestatud aaria, nimikangelane

Celine (U. Tauts) ja Colas (G. Ots) ooperi «Colas Breugnon» 1. pildis.

las variseb kokku, tundub, et nüüd on ta lõplikult löödud. Ent elujõud on tugevam, Colas ajab ennast piisti ja hakkab naerma. Tema naer aga on otsekui elu ise — alistumatu, muredumatu ja igavene.

G. Otsa Colas on niivõrd rikas, varjundirohke ja sügavalt inimlik kuju, et ühekordse vaatamise-kuulamisele lihtsalt ei suuda kõike mõista ja mõtestada. Ta otse kutsus tagasi teatrisse.

V. KIVILO

«Colas Breugnon» II

mis kõlab ooperi 3. pildis, kui hertsog on ära viinud Nirgikese kuju. Otse hingemattev on Colas heitlus haigusega, mis kujuneb ja surma vahel. G. Ots annab selle stseeni sedavõrd sugestiivselt, et vaataja hakkab koos Colas'ga otseselt nägema neid hallutsinatsioone, mis Colas'le viirastuvad. Ja võib-olla kõige traagilisem ja vapustavam on kulminatsioon ooperi eelviimases pildis — stseen hertsogiga, kes hävitas Colas' loomingu. Co-

damatut loomistarmet ja armastust elu vastu. Tema Colas' on terane taip ja kunstniku läbinägelikkus, mis aitavad tal mõista ja hinnata elu ja inimesi, burgundilase lopsakas naljasoon, erakordne aktiivsus, millele tal veel palju muudki erakordse natuuri iseloomulikke jooni kuulub ja näeb publik G. Otsa esituses.

Eriti tuleks esile tõsta mõneseid selle osa kulminatsioonimomente, mis kauaks meelde sõõbivad. Üks neist on sügavalt mõtlik ja hingestatud aaria, nimikangelane